

Indenrigsministeren: Denne Sag har jo en noget eiendommelig Bessaffenhed, idet jeg nemlig ved dette Forslags Affattelse saa at sige væsentlig har troet, at maatte varetage Rigsdagens Lærv. Jeg skal ved at besvare den ærede Ordførers Bemærkninger og Betænkningen tillade mig at adskille Præmisserne, altsaa Indledningen og Grundene, fra Conclustionen eller Indstillingen. Hvad Begrundelsen angaaer, saaledes som den foreligger, da kan jeg paa ingen Maade anerkjende den for rigtig. De Grunde, som i og for sig ere gjorte gjældende imod en Foranstaltning af den Art, som her er foreslaet, finder jeg ikke at være fyldestgjørende. Der er gjort en, om jeg saa maa sige, constitutionel Indvending gjældende, som om der ved dette Lovforslag paa nogen Maade skulde være antydnet Noget, der i fjerneste Henseende skulde kunne komme i Strid med den Rigsdagen efter Grundloven tilkommende Bevillingsmyndighed. Jeg for min Deel troer, at det her ganske er overseet, at dette Spørgsmaal om, hvorvidt det er muligt, retligt muligt, — thi derom er Taler, — at Rigsdagen kan have i sin Magt at nægte en Bevilling, som den er pligtig at bevilge, aldeles ikke vedfomer denne Sag. Det Dilemma, som Udvalget selv har opstillet, at Rigsdagen skulde være pligtig til at bevilge Noget, men paa samme Tid dog have i sin retlige Magt at nægte Bevillingen; dette heelt eiendommelige Dilemma vil, jeg ikke her indlade mig paa, fordi det ganske ligger udenfor denne Sag. Lovgivningen har ved visse Bestemmelser i Loven af 29de December 1850 givet Communerne en bestemt Ret. Denne Communerne Ret er Ogenstand for Lovordning, og det Forslag, som her foreligger, gaaer ind paa nærmere at bestemme denne deres Ret saaledes, at denne deres Ret ikke skulde tilkomme dem, med mindre Godtgjørelsen var hjemlet ved den aarlige Finantslov eller en senere Tillægsbevillingslov. Spørgsmaalet er her slet ikke om, hvad Rigsdagen kan gjøre eller ikke gjøre; men Spørgsmaalet er, hvorledes man vil ordne Rettsforholdet imellem Finants-

ferne og Kjøbstæderne med Hensyn til den hele Indqvarteringsgodtgjørelse. Hvad dette Forhold angaaer, da er det mig ganske klart, at det nu staaer paa en unaturlig Maade. Forholdet er for Tiden ordnet saaledes, at Administrationen væsentlig er lagt i Communerne Hænder, det vil sige: de egentlig bindende Udførelses-Bestemmelser ere lagte i Communerne Hænder, og det er kun med den hjerfste Banskeltighed, at der fra Ministeriets Side kan gribes betimeligt og forstandigt ind. Den locale Control, som tidligere i en enkelt Retning var tilstede, er falden bort ved Loven af 29de December 1850, idet man troede, at her var Spørgsmaal om Communalfrihed, uagtet Friheden egentlig kun var den, at Communerne kom til at raade over Statens Midler. Altsaa, hvad Grundene angaaer, som ere anførte imod Lovudkastet, da kan jeg paa ingen Maade erkjende, at de ere fyldestgjørende. Hvad derimod Conclustionen angaaer, da skal jeg aldeles henstille den til Thingets Afgjørelse. Spørgsmaalet er, om man mener, at Forholdene i denne Retning ikke for Diebliffet nødvendiggjøre en nærmere Foranstaltning, om man vil stole paa, at det kan gaae, at det, som Ministeriet i den Henseende kan gjøre, vil være tilstrækkeligt. Det er Noget, som Finantsudvalgets Medlemmer nærmest maae kunne have en bestemt Mening om. Jeg skal blot bemærke, at det er Ministeriets Mening, at Administrationen ikke har tilstrækkelig Magt i saa Henseende, og at, dersom Forslaget forkastes, uden at der sættes noget Andet istedet, er Administrationen vistnok skylbsfri, naar det senere viser sig, at den ikke er istand til at føre en stærkere Control, og naar altsaa de Anker, man oftere har hørt, fremkomme igjen, vil der, uagtet man fremdeles, hvad der ligger i Sagens Natur, vil gjøre, hvad der i saa Henseende kan gøres, i Lovforslagets Forkastelse ligge en Retfærdiggjørelse for, at man ikke har gjort Mere. Jeg skal med disse Bemærkninger ganske henstille Sagen til Rigsdagen, da det væsentligt er et Spørgsmaal, der vedkommer Rigsdagens egen Bevillingsmyndighed.